

วันที่ ๑๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๗๘

ยอดที่รัก

ที่แม่จะโง่ไปทีไร... ถึงได้ละเลย
ต่อการไปชมจ.ม ถึงห้องตั้งได้อีกกว่าที่แม่จะได้... ที่จริงที่
ไม่สบายและกำลังป่วยในการเขียน แต่ด้วยเหตุอะไร
ก็ตาม อย่างน้อยที่คิดว่าจะส่งตัวที่ห้องทราบบ้าง แม้แต่
เพียงนิดหน่อยก็ยังดี... น้อยดีที่ได้อ่านบทไปเลย... แล้ว
ที่จะไม่ด่าทอห้องที่ใจว่าห้องจากเหตุอะไรกันนะที่รัก.

ห้องแม่แต่เคยอยู่ด้วยความรักใคร่แถมทักทายที่ผ่านไป
กลับใจจนหมอกไม่ตก นึกห้องใจและดีใจไปในทางออกแล้ว
ต่าง ๆ นานา... แต่ในที่สุดของหนที่ไม่ได้ก็ต้องยอมแพ้.
โดยการไปชมที่ก่อน... เพราะอยากทราบเรื่องเต็มที่ว่า
เป็นอย่างไรกัน... แม่รักกันมากเพียงไร ที่รักยอมทราบ
อยู่แล้ว... รวมกันเมื่อรักมากก็ต้องเป็นห่วงมาก. จะเห็น
ห้องยอมอดทนตามตรงว่า... ห้องเป็นห่วงที่กลัวที่กลัวความ
รักที่เหมือนกัน... และถ้าจะโกรธและเกลียดที่ได้มาก
ที่สุดด้วย... ก็ห้องทราบวาที่ละเลยเพราะกำลังท้อแท้

ให้อภัยกันไม่ได้... ดอจดน. ก.จ. มารองที่ไม่ถึงห้อง
อย่างไหนใน ๖ อาทิตย์นี้แล้ว... ห้องจะถือว่าแม่ทราบ... ทำ
โดยเรตนาของทีไรอันที่เร. ทำที่ความสัมพันธ์ของเรา
ต้องลดลงจากความแน่นแฟ้นเหมือนดังเดิม. นอกจาก
จะได้รับคำอธิบายจากที่จนแม่มาจนถึงนั้นแหละ... ห้องจึงจะ
ยอมยกโทษให้.

ห้องไม่มีอะไรจะเล่าที่ทั้งที่ทั้งที่หรือไปชม
ที่ที่อีกอีกแล้ว... เพราะกำลังไม่มีที่คิด... มีแต่ความ
ความโกรธความแค้นใจที่ล้นอยู่ในอกจนหนที่ไม่โกรธที่
นั้น... ทำน้อยใจที่ทั้งไม่ทันความแน่นท้อของพ่อ
เลยแม้แต่ห้อง.

ไม่อดจะรักที่ในเมื่อที่ทำอะไรก็ตาม

ล. ลาวทก.